



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Ivetou Postulkovou ve věci

žalobce: **A. P.**, narozený dne X, občan X
naposledy pobytem na území republiky podle výpisu z evidence cizinců
na nedoložené adrese X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2025 č. j. MV-179383-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 4. 1. 2026 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaná potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „MV“) ze dne 20. 10. 2025 č. j. OAM-4589-32/ZR-2024. Tímto rozhodnutím MV z moci úřední zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), a stanovilo mu lhůtu 30 dnů k vycestování z území od právní moci rozhodnutí podle § 77 odst. 3 ZPC. Důvodem tohoto postupu bylo, že žalobce byl na území Maďarska rozsudkem Okresního soudu v Szegedu č. j. 10.B.1094/2022/75 uznán vinným zločinem převaděčství spáchaným ve spolupachatelství, za který byl odsouzen k trestu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

odnětí svobody v trvání 4 let se zařazením pro jeho výkon do věznice s dozorem a dále k trestu vyhoštění z území Maďarska na dobu 8 let.

2. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobce podanou žalobou.
3. Žalobce namítá nepřiměřenost dopadů zrušení jeho pobytu do soukromého a rodinného života podle § 174a ZPC.
4. Žalobce uvádí, že považuje ČR za svůj domov, žije zde od roku 2006. Přestože je rozvedený, podílí se na výchově dcery E. a nevlastního syna M. Vycestováním z ČR by ztratil s dcerou kontakt, pobyt v režimu krátkodobého víza by si nemohl upravit, zastupitelský úřad v X tuto agendu omezil. V řízení před správními orgány doložil prohlášení p. B. ke své pracovní integraci a rozsudek o úpravě styku s dcerou. Uvádí, že vztahy s bývalou manželkou byly napnuté, snažila se ho vytěsnit ze života dcery. Považuje za běžné, že bývalí manželé se vzájemně napadají, proto kritika matky dítěte, kterou úspěšně vyvrátil, není pro něho zničující. Nevidí důvod, aby výpověď matky dítěte byla nadřazena jeho výpovědi, když si zájmy a cíle rodičů odporují, i když chápe, že v nejlepším zájmu malého dítěte je, aby bylo svěřeno do péče matky. V průběhu času se vztahy s bývalou manželkou zlepšují, žalobce dodržuje soudem upravený styk s dcerou, podílí se na její výchově a je péči vykonávajícím otcem. Nesouhlasí se žalovanou, která mu „doporučuje“ přesunout se do role plátce výživného bez přímé účasti na výchově dcery, má právo podílet se na její péči a vstupovat do jejího života. Odkazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a čl. VIII. a IX. Úmluvy o právech dítěte. Konstatuje, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků převažuje nad zájmem České republiky na případném neudělení mu víza. Správní orgány jsou povinny respektovat mezinárodně právní závazky České republiky a stejně tak ústavně právní předpisy. Poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009 sp. zn. 10 Ca 139/2007. Napadené rozhodnutí podle žalobce nevychází ze skutečně zjištěného stavu věci podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „*správní řád*“). Přesto správní orgány shledaly, že žalobce nerealizuje v ČR významné vazby, které by byly překážkou pro zrušení jeho pobytového oprávnění. Je si vědom, že v jeho neprospěch je, že byl odsouzen za trestnou činnost v Maďarsku k trestu odnětí svobody převyšujícím 1 rok, ale na osobní svobodě byl fakticky omezen 11 měsíců, tedy méně než rok, z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn dne 21. 6. 2023. Za polehčující okolnosti považuje spolupráci s maďarskými orgány při objasňování skutečného stavu věci i to, že se dopustil jediné protiprávnosti a ojedinělého excesu z jinak řádného způsobu života od roku 2006. Ačkoli spáchanou trestnou činností, za níž byl na území Maďarska potrestán, porušil veřejný pořádek, má za to, že je třeba zohlednit, že dospělý život žije v ČR, a vyjma ojedinělého excesu z jinak řádného způsobu života, žije vzorně. Za nepřiměřeně přísné považuje zrušení jeho pobytu, když zde vychovává nezletilou dceru.
5. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ji navrhuje jako nedůvodnou zamítnout. Odkazuje na spisový materiál a na napadené rozhodnutí, zejména na jeho část III. Podle žalované zločin převaděčství spáchaný formou spolupachatelství, za který byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody na území Maďarska v trvání 4 let do věznice s dozorem a k trestu vyhoštění z území Maďarska na dobu 8 let, nelze považovat za pouhý ojedinělý incident, jak tvrdí žalobce. K poukazu žalobce na zásah do soukromého a rodinného života, odkazuje žalovaná na bod III. napadeného rozhodnutí, kde se námitkám dostatečně podrobně věnovala.
6. Městský soud v Praze v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2024 č. j. 8 Azs 83/2024-39 vyzval podle § 34 odst. 2 s. ř. s. žalobce, aby mu označil osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

zúčastněné na řízení, žalobce totiž takové osoby ve správním řízení ani v žalobě neoznačil. I v řízení před soudem žalobce k této otázce zůstal nečinným a ani po výzvě soudu nikoho neoznačil. Soud proto poté, co žalovaný soudu zaslal spis, z něhož seznal adresy třech dětí žalobce, občanů X, oslovil nezletilé děti žalobce prostřednictvím jejich matek, zda tyto děti žádají být osobami zúčastněnými na řízení podle § 34 odst. 1 s. ř. s., neboť od nich žalobce odvozuje svůj pobytový titul. Na výzvu soudu se děti žalobce za osoby na řízení zúčastněné soudu nepřihlásily. Soud v tomto případě neoslovil bratra žalobce, ani jeho matku, oba původem též z X, a ani tvrzeného přítele B., neboť správní rozhodnutí ohledně žalobce nemůže přímo zasáhnout do jejich práva na soukromý a rodinný život. Podle správního spisu a žalobních námitek nebyl dostatečně zjevný důvod, aby soud k takovému postupu přikročil, označené osoby na žalobci v širším slova smyslu nejsou materiálně závislé, ani on na nich.

7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 7 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci samé rozhodl soud bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili, souhlasili tudíž konkludentně.
8. Městský soud v Praze vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
9. Podle § 77 odst. 2 písm. g) ZPC *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže jiný členský stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území (Směrnice Rady 2001/40/ES ze dne 28. května 2001 o vzájemném uznávání rozhodnutí o vyhoštění státních příslušníků třetích zemí) z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území jejich území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
10. Podle § 174a odst. 1 ZPC *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
11. Městský soud v Praze před vlastním posouzením věci konstatuje, že žalobce obsah správního spisu nespornuje. Žalobce nespornuje své odsouzení na území Maďarska za zločin převaděčství spáchaný ve spolupachatelství, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let se zařazením pro jeho výkon do věznice s dozorem a dále k trestu vyhoštění z území Maďarska na dobu 8 let. Jinými slovy, žalobce nespornuje, že *jiný členský stát Evropské unie rozhodl o jeho vyhoštění ze svého území z důvodu jeho odsouzení k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok.*

12. Ke zmiňované části žaloby ohledně žalobcova odsouzení soud konstatuje, že žalobce v žalobě bagatelizuje odsouzení v Maďarsku, když zdůrazňuje, že byl omezen na osobní svobodě méně než jeden rok, jednalo o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, v němž žije vzorně. Soud se s tvrzeními žalobce neztotožňuje. Soud naopak zdůrazňuje, že podle žalobcem nesporeného odsouzení se žalobce dopustil závažné trestné činnosti, společensky velmi škodlivé, zločinu převaděčství na území Evropské unie páchané evidentně po delší dobu (čemuž svědčí délka uloženého trestu odnětí svobody) a současně společně s více osobami (čemuž svědčí odsouzení ve spolupachatelství). Za závažnou trestnou činnost byl žalobce odsouzen maďarským soudem totiž jako spolupachatel k nepodmíněnému trestu odnětí svobody čtyř let se zařazením pro jeho výkon do věznice s dozorem a současně k trestu vyhoštění z území Maďarska na dobu 8 let. Takto koncipovaný trest rozhodně nelze považovat za nízký a tvrdit, že by se jednalo o ojedinělý exces a dále tvrdit, že žalobce žije jinak vzorně. Za ojedinělý exces by bylo možno považovat např. jednorázově spáchanou trestnou činnost z nedbalosti (např. řidič z nedbalosti najede na přechodu na chodce), a nikoli trestnou činnost závažného charakteru páchanou podle druhu a výše uloženého trestu po delší dobu, mezi více státy EU a prostřednictvím více osob, jíž se žalobce dopustil ve spolupachatelství s dalšími osobami. Je třeba vnímat nutnost individuálního posuzování závažnosti protiprávního jednání žalobce ve vztahu k ohrožení veřejného pořádku, jak má na mysli např. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 8. 10. 2021 č. j. 5 Azs 314/2020-52, či ze dne 23. 7. 2022 č. j. 2 Azs 144/2020-33, či ze dne 10. 3. 2023 č. j. 4 Azs 6/2023-32. V dané věci odsouzení žalobce v Maďarsku lze přirovnat s obsahově nejbližší skutkovou podstatou trestného činu na území České republiky po formální stránce, a to s trestným činem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 ve vyšším odstavci (druhém či třetím) trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, za který by žalobce byl pro případ viny shledaný na území ČR rovněž odsouzen jak k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, tak k trestu vyhoštění z území ČR, v rámci jednotné koncepce boje EU proti organizovanému zločinu. Z uvedeného je zřejmé, že o bagatelní trestnou činnost se rozhodně jednat nemohlo. Náhled žalobce na své odsouzení v Maďarsku nepovažuje Městský soud v Praze rozhodně za adekvátní, a z postoje žalobce ke svému odsouzení je tudíž jednoznačné, že účel tamního trestu uloženého maďarským soudem, se evidentně minul jak represivním, tak výchovným účinkem.
13. Žalobce se dále mylí, pokud tvrdí, že za uvedenou trestnou činnost v Maďarsku byl již potrestán. Pojmy odsouzení a potrestání nelze směšovat. Z ničeho totiž nevyplývá, že by uložené tresty jak odnětí svobody ve věznici s dozorem, tak vyhoštění, měl již skutečně vykonané. Ze správního spisu naopak vyplývá, že žalobce má záznam v maďarském rejstříku trestů i v Schengenském informačním systému (SIS), a podle maďarského usnesení Celostátního vrchního ředitelství cizinecké policie Szeged ze dne 25. 7. 2023 č. j. 106-3-7524-16/2023-Ké byl trest vyhoštění žalobci uložen až do dne 25. 7. 2031. Tento trest dosud nebyl vykonán. K nastolené otázce odsouzení žalobce maďarským soudem blíže uvádí rozhodnutí MV na str. 3, 5 a 6 i napadené rozhodnutí na str. 5 až 7. Z uvedeného je zřejmé, že je třeba i nadále ochránit společnost před trestným a závadovým jednáním žalobce, či jeho případné recidivě, kterou s ohledem na výši uloženého trestu nelze a priori vyloučit. Rozhodně proto nelze tvrdit, že žije vzorně.
14. Žalobce dále tvrdí, že za polehčující okolnosti považuje spolupráci s maďarskými orgány při objasňování skutečného stavu věci. S uvedeným tvrzením žalobce se nelze ztotožnit, neboť tvrzené z ničeho nevyplývá, a žalobce na podporu tvrzeného ničeho nepřipojil. Ve spisu není

ničím doloženo, že by žalobce byl např. spolupracujícím obviněným s maďarskými orgány a tyto mu v důsledku spolupráce trest zmírnily.

15. K tvrzení, že je nepřiměřeně přísné mu zrušit pobyt, když zde vychovává nezletilou dceru, soud odkazuje na body 24., 27. a 29. tohoto rozsudku.
16. Uvedená skupina dílčích námitek proto není důvodná.
17. Žalobce sporuje v dané věci zejména otázku přiměřenosti z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života ve smyslu § 174a ZPC. Ani této námitce soud nemohl přisvědčit.
18. Správní orgány dostatečným způsobem poměřily dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a zájem státu na tom, aby zde nedocházelo k narušování veřejného pořádku a dospěly k závěru, že rozhodnutí nebude mít na území republiky nepřiměřený dopad do života žalobce, občana X, který má s J. S. P., občankou X (cizinec 3. státu s dlouhodobým př. Pobytem), dceru E., která má rovněž občanství X (žadatel bez povolení k pobytu - podle CIZ ze dne 7. 11. 2024).
19. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán poučil žalobce o tom, že by měl tvrdit skutečnosti významné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života (viz oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 4. 2024). Přestože v daném případě je povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí stanovena přímo v zákoně o pobytu cizinců a správní orgány jsou tedy povinny touto otázkou zabývat se *ex officio*, nemohou všechny skutečnosti důležité a rozhodné pro její posouzení zjistit bez součinnosti cizince. Pokud má žalobce za to, že by rozhodnutí mohlo mít negativní a nepřiměřený dopad do jeho soukromého života, tíží ho povinnost předložit správnímu orgánu taková tvrzení, která mají pro věc význam a jsou dostatečně určitá a úplná tak, aby na základě těchto tvrzení mohl správní orgán zvolit další postup za účelem dostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí.
20. Žalobce v žalobě namítá nepřiměřenost dopadů zrušení jeho trvalého pobytu do soukromého a rodinného života zejména ohledně výchovy dcery E. a nevlastního syna M.
21. Ze spisu vyplývá, že podle rodného listu dítěte se na území ČR X rodičům J. S. P., nar. X a žalobci narodila dne X dcera E. P. (občanství X).
22. Podle potvrzení Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 2. 2025 sp. zn. 25 Spr 1073/2025 bylo manželství J. S. P. a žalobce uzavřeno dne 12. 12. 2021 před Městským úřadem v Poděbradech, a bylo rozvedeno po necelých třech letech Okresním soudem v Nymburce, rozsudkem ze dne 13. 11. 2024 č. j. 5 C 93/2024-34 s právní mocí dne 18. 12. 2024.
23. Uvedené skutečnosti účastníci též nespoujají.
24. Podle písemných vyjádření (v pořadí druhé) bývalé manželky J. S. P. ze dnů 25. 8. 2025 a 29. 8. 2025 jmenovaná podala dne 11. 8. 2025 na žalobce trestní oznámení z důvodu systematického pronásledování její osoby a násilného jednání vůči ní, což se stalo důvodem rozvodu manželství. Uvádí, že má strach o sebe i o dceru E. z důvodu zdravotního stavu žalobce, který se psychiatricky léčil. K útoku pěstí do jejího krku došlo dne 8. 1. 2024, dne 9. 1. 2024 byl žalobce z bytu Policií ČR vykázán, o tom je sepsán úřední záznam. Dále uvádí, že žalobce ji vytrvale a nevyžádaně kontaktuje od dubna do června 2025, prostřednictvím SMS zpráv na ni psychicky útočí, snaží se ji kontrolovat a sledovat. Na podporu argumentace připojila přepis SMS zpráv. Např. je zde SMS: žalobce: „Dokaž můj neadekvátní stav? Tři

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

měsíce jsem neviděl dceru ...“. Odpověď J. P.: *„Takže si ty pohádky nech na jindy. Nepopřál jsi jí ani k prvním narozeninám, ani ke druhým. ... Na narozeniny jsi ani nezavolaš máš úplnou amnézii. Bůh ti buď soudcem taky!“* Podle J. P. žalobce podává různé účelové návrhy ohledně styku s dcerou soudům, aby mohl zůstat na území republiky. Podle potvrzení o hospitalizaci ze dne 20. 12. 2016 byl žalobce hospitalizován v Psychiatrické nemocnici Kosmonosy od 13. 12. 2016 a není zřejmé, kdy bude hospitalizace ukončena (ukončení hospitalizace nebylo doloženo, pozn. soudu).

25. Dále J. P. uvedla v nedatovaném písemném vyjádření pro Okresní soud v Nymburce ke sp. zn. 0 P 61/2025, že do určité doby se jako rodiče byli schopni domluvit, ale žalobce ji naposledy žádal jako otec o styk s dcerou, dne 16. 4. 2025, kdy byli na procházce. Žalobce na dceru jí posílá částku 2 300 Kč. Z důvodu psychického onemocnění v r. 2016 pro panickou ataku byl žalobce hospitalizován.
26. Podle evidence CIS je otcem M. T., nar. X, muž jménem L. T. Žalobce ke své vazbě či rodinným vztahům k osobě M. T. nic nedoložil.
27. Z rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 18. 8. 2025 č. j. 0 P 61/2025-96 vyplývá, že soud pod výrokem I. schválil dohodu rodičů (matky J. S. P. a otce žalobce) ohledně dcery E., že otec je oprávněn stýkat se s dcerou v každém sudém týdnu v roce v sobotu za přítomnosti matky od 9:30 hodin do 13:30 hodin a od 16:00 hodin do 18:00 hodin v X. Pod výrokem II. soud zamítl návrh žalobce, aby matce dítěte byla uložena povinnost zdržet se vycestování s dcerou mimo Schengenský prostor bez souhlasu žalobce. V odůvodnění soud konstatoval, že rodiče žijí odděleně, dcera žije s matkou v X ve společné domácnosti s babičkou ze strany matky a starším bratrem M. Od doby, co rodiče spolu nežijí, tj. od ledna 2024, docházelo ke kontaktu žalobce s dítětem pokaždé, když o to projevil zájem, a to jednou až dvakrát do měsíce. Dcera svého otce zná, reaguje na něj, kontakty probíhaly formou procházek v X za přítomnosti matky v rozsahu několika hodin. Dcera otce oslovuje „kiki“. Otec žije u svých rodičů v X nebo u kamaráda v X, není nikde zaměstnán, hledá si práci, pracuje příležitostně na brigádách. Má další dvě děti z předchozího vztahu, ti žijí se svojí matkou v X. Od válečného konfliktu s Ukrajinou s nimi žalobce nebyl v osobním kontaktu. V průběhu jednání rodiče dospěli k dohodě o rozsahu styku otce s nezletilou dcerou. Dohodnutý rozsah styku soud považuje za přiměřený tomu, jak dosud kontakty dcery s otcem probíhaly, odpovídá dosavadnímu vývoji vztahu mezi otcem a dcerou. Bylo prokázáno, že dcera se doposud s otcem stýkala formou návštěv otce a za přítomnosti matky v rozsahu několika hodin. Pokud se nyní rodiče dohodli na tom, že budou tyto kontakty uvedenou formou s otcem pokračovat, neshledal tamní soud žádný rozpor se zájmy nezletilé a dohodu rodičů schválil.
28. Soud konstatuje, že k osobě M. T. z ničeho nevyplývá tvrzení žalobce, že se podílí na výchově „nevlastního syna M.“. Jmenovaný M. T. (nar. 16. 8. 2008) je synem muže jménem L. T., jeho matkou je J. S. P., s ní žalobce uzavřel dne 12. 12. 2021 manželství, které bylo následně rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 13. 11. 2024 č. j. 5 C 93/2024-34 s právní mocí dne 18. 12. 2024. M. T. ve společné domácnosti bydlí se svou matkou, babičkou a (poloviční) sestrou E. Žalobce k tvrzení o svém podílu na jeho výchově žádné důkazy nedoložil ani soudu, ani správním orgánům, a ni ze spisu není zřejmé, že by jej žalobce nějakým způsobem vychovával. Současně z ničeho nevyplývají tvrzené vazby žalobce ke jmenovanému, aby je soud mohl zohlednit. Tvrzení žalobce ohledně výchovy M. T. jsou proto zcela lichá.

29. K žalobcově dceři E., nar. X, a jejím vazbám k žalobci jako otci, soud uvádí následující. Ze shora konstatovaného rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 18. 8. 2025 č. j. 0 P 61/2025-96 vyplývá, že tamní soud považuje dohodnutý rozsah styku za přiměřený tomu, jak dosavadní kontakty dcery s otcem, nyní žalobcem, probíhaly. Shledal za prokázané, že dcera se doposud s otcem stýkala formou návštěv otce toliko za přítomnosti matky v rozsahu několika hodin. U opatrovnického soudu se rodiče dohodli, že tyto kontakty dcery E. uvedenou formou budou s otcem pokračovat. Soud proto dohodu rodičů schválil se závěrem, že žalobce jako otec není zcela schopen se o dceru sám postarat, má se s ní toliko vídat v soudem určených dnech a jen za přítomnosti matky (viz bod 27. tohoto rozsudku). Městský soud v Praze z takto konstatovaných závěrů Okresního soudu v Nymburce vychází, nemá důvod je ohledně tamního řízení zpochybňovat, ani žalobce k uvedenému netvrdí opak a ani žádné důkazy, které by uvedené vyvracely, nedokládá. Lze tedy k této části uzavřít, že žalobce není schopen jako otec se sám o dceru postarat, vídá se s ní pouze za přítomnosti matky a na několik hodin, jak stanovil soud a ve dnech k tomu soudem určených. Pro dané řízení proto soud konstatuje, že z uvedeného nevyplývá, že by soud měl souhlasit se žalobcem, že žalobce zde vychovává nezletilou dceru, jak tvrdí pod bodem 15. tohoto rozsudku, ani nyní se na její výživě i výchově nepodílí rovným dílem s matkou dítěte jako rodič.
30. Žalobce kromě tvrzení soudu nedoložil žádné podklady, natož relevantní, z nichž by bylo zřejmé, jakým konkrétním způsobem zde vychovává dceru (jiným způsobem, než je uvedeno v rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 18. 8. 2025 č. j. 0 P 61/2025-96), či jak konkrétně a jak často se skutečně účastní a podílí na její výchově a citové péči o ní, popř. i ohledně rozložení rodičovských povinností s matkou dítěte. Rovněž ničím nedoložil, že by dcera byla reálně závislá na jeho každodenní péči a výživě, či jeho povinnostech jako otce zdržujícího se na území na základě povolení k trvalému pobytu ve smyslu žalobcem zmiňované Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, či Úmluvy o právech dítěte. Naopak ze zmiňovaného rozsudku vyplývá, že péče o dceru zůstává na matce dítěte, též občance X a péče žalobce je omezena na výživné a návštěvy dcery za přítomnosti matky v předem určených dnech a časech (1x za 14 dnů). Takovouto péčí nelze označit za výchovu nezletilé dcery. Tato skutečnost nebyla ničím zpochybněna.
31. Žalobce tvrdí, že vycestováním z ČR by s dcerou ztratil kontakt. K tomuto tvrzení žalobce soudu nedoložil, jakým konkrétním způsobem pečoval o dceru E. a byl s ní v kontaktu v době, kdy páchal trestnou činnost, za niž byl následně v Maďarsku odsouzen, či jakým konkrétním způsobem o ni zajišťoval péči a kontakt v době, kdy byl omezen na osobní svobodě v Maďarsku a vykonával část trestu odnětí svobody, či jakým konkrétním způsobem o ni začal pečovat a měl s ní kontakt poté, co byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v Maďarsku, či jakým konkrétním způsobem o ni začal pečovat poté, co přijel do České republiky. Jediným doloženým dokladem k péči o dceru zůstává již zmiňovaný rozsudek, který upravuje péči o dceru mezi rodiči, v něm má žalobce podstatně nižší účast na výchově a péči o dceru než její matka, která tvrdí, že žalobce dceři nepopřál k prvním ani ke druhým narozeninám a že ji tři měsíce neviděl (viz bod 24. tohoto rozsudku), což žalobce ničím nevyvrátil. Pokud žalobce se dohodl s matkou dítěte na styku s dcerou tak, jak je uvedeno v rozsudku Okresního soudu v Nymburce (viz shora), a dosud mu stačilo, že se dcerou vídával v soudem určených dnech formou návštěv za přítomnosti matky v rozsahu několika hodin (přičemž zejména nedoložil, jak styk probíhal v době, kdy v Maďarsku vykonával trest odnětí svobody), soud neshledal důvod, aby obdobný typ kontaktu nemohl žalobce realizovat prostřednictvím medií či technologií z domovského

státu, výživné žalobce na dceru doposud platil, opak nebyl sporován. Obdobně k tomuto uvádí žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 7 a rozhodnutí MV na str. 3 a 4. Z těchto rozhodnutí nevyplývá, že by žalobce zrušením mu trvalého pobytu byl postižen na soukromém a rodinném životě nepřiměřeností dopadů. Soud zejména odkazuje na pátý odstavec rozhodnutí MV, v němž MV poukazuje na výpověď matky dítěte, že to není žalobce, kdo o dceru řádně pečuje, nýbrž matka dítěte, dále že žalobce udržuje sporadicky s dcerou kontakt a nepravdělně, zájem o dceru má povrchní, který neodpovídá potřebám dítěte. Namísto oblečení pro dvouleté dítě žalobce přinesl dceři nevhodné sladkosti a hračky, či nepopřál dceři ani k prvním, ani ke druhým narozeninám. Matka na žalobce z důvodu jeho fyzicky agresivnímu chování podala trestní oznámení. Ačkoli žalobce s bývalou manželkou ani dcerou nežije, má jeho přítomnost spojenou se strachem a psychickým nátlakem. Z tohoto důvodu Okresní soud v Nymburce proto stanovil žalobci styk s dcerou 1x za 14 dní v sobotu v rozsahu 4 hodin za přítomnosti matky dítěte. Nyní rozhodující soud nenadřazuje tuto výpověď matky dítěte výpovědi žalobce, toliko konstatuje, že s výpovědí matky dítěte se již žalobce ztotožnil v řízení před jmenovaným opatrovnickým soudem, který rozhodl o úpravě styku ke společné dceři, přičemž žalobce výsledek řízení před tamním soudem akceptoval a proti němu nebrojil. Za uvedeného stavu takto žalobcem obecně tvrzený kontakt zpřetrhání vazeb mezi ním a dcerou způsobit nemůže. Pět barevných fotografií (připojených k odvolání ze dne 27. 10. 2025, na nichž je 3x dítě samostatně jak si hraje v herně a 2x stejná fotografie dítěte s mužem venku), které jsou evidentně toliko ze dvou různých dnů v rámci jednoho ročního období, tvrzení žalobce ohledně výchovy nezletilé dcery E. ničím hodnověrným nepodporují.

32. K tvrzení žalobce, že pobyt v režimu krátkodobého víza by si nemohl upravit, protože zastupitelský úřad v X agendu omezil, soud konstatuje, že žalobce má možnost pobyt realizovat podle jiného typu pobytového oprávnění. Otázka zkoumání a úvah o případném kladném či záporném vyřízení žalobcovy budoucí případné žádosti o jiný druh pobytového oprávnění, popř. domněnky, jak by případné řízení dopadlo, není předmětem přezkumu tohoto řízení. K nastolené námitce lze připomenout, že žalobce si zásah do stávajícího statusu přivodil sám svým předchozím úmyslným protizákonným jednáním, za něž byl pravomocně maďarským trestním rozsudkem odsouzen, což žalobce ani nespornuje. Soud pro úplnost odkazuje na veřejně dostupné internetové stránky Velvyslanectví X v České republice, kde vyřízení víz probíhá na základě předběžného objednání přes web X na konzulárním oddělení Velvyslanectví X v ČR. Je tudíž zřejmé, že zmiňovaný úřad funguje, byť v omezeném režimu.
33. K poukazu žalobce na prohlášení p. B., soud konstatuje, že do správního spisu žalobce založil dne 16. 9. 2025 listinu nazvanou doporučující dopis a podepsanou nečitelným podpisem, datovanou dnem 10. 9. 2025. Z ní toliko vyplývá, že žalobce má přítele S. B. v X. Ohledně tvrzené pracovní integrace žalobce se v ní nehovoří ničeho. Pro věc tato listina není příhodná.
34. Tvrzení žalobce, že ČR žalobce považuje za svůj domov, je pro tuto věc irrelevantní. Žalobce je cizí státní příslušník, občan X a Česká republika má právo regulovat příchod a pobyt cizince na svém území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, jimž je cizinec povinen se podrobit. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018 č. j. 4 Azs 229/2017-34.
35. K tvrzení žalobce, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků převáží nad zájmem České republiky ohledně případného neudělení víza, soud uvádí, že

tvrzení je rovněž irrelevantní. Soud ověřil, že žádný zájem ohledně dodržování mezinárodněprávních závazků v daném případě porušen nebyl, správní orgány mezinárodní závazky dodržely, stejně tak i ústavněprávní předpisy. Jelikož uvedenou námitku žalobce blíže nespecifikoval, soud ji také jen obecně posoudil. K tomuto soud odkazuje na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního. Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.

36. K poukazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009 č. j. 10 Ca 139/2007-36 soud uvádí, že není pro věc případný, jelikož se vztahoval k řízení o žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, ve kterém se správní orgány zásahem do rodinného života z důvodu zájmu státu na dodržování zákonem stanovených pravidel pro pobyt cizinců odmítly zabývat, což však není situace žalobce. V daném případě se správní orgány namítanou otázkou podrobně a dostatečným způsobem zabývaly.
37. Soud konstatuje, že se neztotožňuje se žalobcem, že by správní rozhodnutí vycházela z nikoli skutečně zjištěného stavu, námitkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce se dostatečně podrobně zabývaly oba správní orgány, jak vyplývá z jejich podrobných odůvodnění, na něž soud odkazuje. Ostatně ani žalobce blíže neuvádí, co konkrétně bylo zjištěno jinak, taková námitka je rovněž obecného charakteru.
38. K uvedenému soud konstatuje, že zrušením povolení k trvalému pobytu není zakázán žalobci další typ pobytu v ČR, pouze mu je jako cizinci odebráno české nejvyšší možné oprávnění k pobytu. Posouzením listinných důkazů, jež správní orgány měly v rámci správního spisu k dispozici, a které soud rovněž konstatuje výše, a to jak jednotlivě, tak ve svém celku, nelze ve vztahu k přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého života dospět k jinému závěru, než který učinila žalovaná.
39. Pro posouzení přiměřenosti výkonu rozhodnutí a práv žalobce na rodinný život žalovaná zcela relevantně upřednostnila ochranu společnosti, majetku a veřejného pořádku, oproti osobním a individuálním právům žalobce pravomocně odsouzeného v jiném státě EU, jak mělo na mysli též usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2661/13 ze dne 18. 9. 2013 nebo sp. zn. I. ÚS 3721/12. Vůči žalobci soud považuje takový postup správního orgánu za adekvátní vzhledem k cíli, jímž je aktuální ochrana veřejného pořádku. Ochrana práv jednotlivce v tomto případě nemůže přehlížet práva ostatních, resp. musí uvážit, že jeho práva jako osoby odsouzené a trestně nezachovalé, což žalobce nepopírá, rovněž začínají a končí tam, kde nastupují práva druhých, která požívají ochrany mimo jiné i prostřednictvím institutu zrušení žalobci trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. g) ZPC.
40. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly, resp. podle stávající judikatury se žalované nepřiznávají. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. února 2026

Mgr. Iveta Postulková v. r.
samosoudkyně